Jak k němu vzhlížím, moje rty se rozevřou a jeho pohled se znovu skloní k mým ústům. Tak strašně ho chci políbit – takže když tu vzdálenost mezi námi překoná, připadám si jako ve snu. Ale jeho rty jsou teplé a opravdové a moje srdce zazpívá. Ochutnám jeho dech, sladký jako ta sušenka, potom ucítím na rtu lehké pohlazení jeho jazyka. Jakmile ho ucítím, chci *víc*: moje tělo si ho žádá. Jeho ruka se mi zkroutí ve vlasech a já se mu natáhnu po tváři, přitahuju si ho blíž, zoufalá, roztoužená. V žilách jako by mi proudil tekutý med, přitisknu se k němu celým tělem, moje nohy se tlačí k jeho. Z každého jeho dotyku vyzařuje síla a já toužím po tom, aby mě zamáčkl do postele, abych ucítila váhu jeho těla na svém.

Ale on se odtáhne a jeho ústa propustí ta moje.

Je po polibku. Něžném. Cudném.

Který mi ani zdaleka nestačil.

Zrychlil se mi dech a jen si ho prohlížím. Nic neříká, ale potom mi dojde, že jeho polibkem nic nezačínalo – znamenal konec. *Rozloučení*.

Najednou mě v očích pálí slzy a rozhostí se mezi námi ticho, které jako by se protahovalo do věčnosti. Jeho tělo mě zahřívá a skoro bych uvěřila, že se zastavil čas, že ráno nikdy nenastane, že takhle můžeme zůstat navždy.

„Spi," pobídne mě něžně tím krásným hlubokým hlasem. „Jen spi, Jory."

Přikývnu a otočím se, abych viděla ven na měsíc, ale ten se mi tentokrát nevysmívá. Ne, když je tu Asher a já jsem v teple a bezpečí, když se můžu rozplynout v tíze jeho objetí. Chlad se poprvé za celou noc vyplížil ven.

Nechci spát, protože jestli je tohle všechno, co spolu kdy budeme mít, chci si to vychutnat až do konce. Ten polibek si budu pamatovat až do posledního dechu. Ještě teď si ho přehrávám v hlavě a přeju si, aby to udělal znovu, přeju si, aby *to* mohla být naše věčnost. Ale jako všemu ostatnímu v mém životě ani mému tělu nezáleží na tom, co chci já. Jako bych jen mrkla, a když otevřu oči, pokoj osvětlují první záchvěvy

denního světla a můj dech se přede mnou v ledovém vzduchu sráží.

Asher je pryč.

V krku se mi udělá knedlík. Ale když odhrnu přikrývky, najdu pod nimi složenou uniformu služebné a pod zástěrou je zastrčený útržek papíru.

Pro jistotu. –A

Z hrdla se mi vydere vzlyk. Bez ohledu na to, jak zoufale bych tomuhle všemu chtěla uniknout, nemůžu. *Nemůžu*. Nehodlám svou zemi odsoudit k zániku kvůli sobeckým touhám.

Ale pohladím látku a vzpomenu si na všechny ty neplechy, které jsme spolu podnikali jako děti. Plížili jsme se palácem v převlecích jako tenhle, prakticky neviditelní, protože na služebnictvo se nikdo nedívá. Nijak se to neliší od toho, jak se Dane odmítal podívat na Charlotte a tu švadlenu. Nikdy se nedívá na nikoho, kdo je podle něj pod jeho úroveň.

Jakmile mě to napadne, zarazím se.

Dane, který se dnes ráno sejde s válečným králem – a já na tu schůzku nejsem zvaná.

Zítra se s ním setkáš. Buď odvážná, buď silná a buď chytrá.

Pořád se mi svírá hruď, ale zhluboka se nadechnu. Na slzy bude spousta času později. Vyhoupnu nohy z postele a vyklepu uniformu, kterou mi nechal Asher.

Království je v sázce. Bez ohledu na to, jak moc bych to chtěla udělat, utéct nemůžu.

Ale můžu si vybrat, jak se svému osudu postavit.